

Nr 322

Av herrar **Börjesson** i Falköping och **From**, om tidsbegränsning för beredning och behandling av ärenden hos kommunala fullmäktigeförsamlingar.

(Lika lydande med motion nr 250 i Första kammaren)

I kommunallagen finns ingen bestämmelse som anger någon maximitid, inom vilken motioner skall vara beredda och avgjorda av fullmäktige. Underlåtenhet att bereda motioner kan således ej betraktas som stridande mot gällande författningar, men är naturligtvis inte i god överensstämmelse med kommunallagens mening och syfte.

Frågan om tidsbegränsning av kommunala nämnders och styrelser beredning av i fullmäktige väckta motioner och om effektivisering över huvud taget av beredningsförfarande, har särskilt på senare år varit föremål för överväganden och beslut i flera kommuner, i huvudsak städer. Det har ansetts icke vara till fyllest med den på många håll rådande ordningen, att endast låta fullmäktiges sekreterare eller annan göra upp och till fullmäktiges ledamöter årligen lägga fram en förteckning över ärenden som inte avgjorts — en »balanslista». Någon förklaring i samband med sådan förtecknings framläggande har i regel inte angivits om anledningen till att vissa ärenden inte avgjorts, trots att de varit liggande för beredning lång tid hos det organ, till vilket motionen remitterats. I ett flertal städer har stadsfullmäktige emellertid beslutat anta bestämmelser om begränsning av tiden för nämnders, styrelser och kommittéers beredning av hos fullmäktige väckta motioner, vanligen omfattande högst tolv månader efter det motionen remitterats till vederbörande. Om utlåtande inte avgivits inom nämnda tidrymd har remissorganet beordrats avge redogörelse för hur långt beredningen avancerat. I sistnämnda hänseende har detta lämpligen ansetts böra ske i form av meddelande i samband med avgivande varje år av förteckning över icke avgjorda ärenden.

Många kommuner har sålunda sin uppmärksamhet riktad på det här berörda problemet. Men det förekommer alltjämt på vissa håll, att behandlingen av en motion kan dra mycket långt ut på tiden. Det finns exempel på att avgörandet av motioner hos fullmäktige uppskjutits i över 30 år. I vissa fall har det beredande organet endast föreslagit att sådana motioner skall utgå ur förteckningen, vilket innebär att de i realiteten inte underkastats verklig behandling. En sådan ordning och över huvud taget långa remisstider lägger naturligtvis hinder i vägen för nya initiativ. **Rätten för**

fullmäktiges ledamöter att väcka förslag blir illusorisk, om handläggningen av förslaget tar sådan tid i anspråk att flera år förflyter innan ärendet kommer på fullmäktiges bord. Självfallet kan detta inte främja den kommunala demokratin.

Det ligger nära till hands att jämföra med det för riksdagen gällande systemet. Den av riksdagen tillämpade huvudprincipen är, att en motion skall vara behandlad under löpande riksdagsår. Såsom ovan framgått har flera kommuner sökt införa en sådan praxis. Riksdagen har emellertid också ett uppskovsinstitut. Uppskov kan sålunda beslutas från en ordinarie session till nästa liksom från en riksdag till efterföljande riksdag. Förnyat uppskov kan beslutas så till vida, att en vid vårsessionen till höstsessionen uppskjuten fråga vid höstsessionen kan ånyo uppskjutas till följande års riksdag och vid denna uppskjutas från vårsessionen till höstsessionen. Däremot måste den avgöras före denna senare riksdags slut. Uppskov kan allenast beslutas inom legislaturperioden, nyval bryter sålunda alltid uppskovsmöjligheten.

Det synes önskvärt att fasta bestämmelser beträffande möjligheter till uppskov med behandlingen av motioner till de kommunala fullmäktigeförsamlingarna införas i kommunallagen. Det för riksdagen gällande systemet bör härvid kunna tjäna som förebild. Naturligtvis kan det förekomma fall då uppskov utöver ett års tid bör kunna medges. Men liksom beträffande riksdagen bör uppskovstiden inte få sträcka sig utöver mandatperiodens längd. Nyval bör sålunda bryta även den kommunala uppskovsmöjligheten.

Det synes önskvärt att frågan om införandet i kommunallagen av särskilda bestämmelser beträffande möjligheter till uppskov med behandlingen av motioner till de kommunala fullmäktigeförsamlingarna upptages till särskild prövning.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning av frågan om skyldighet för kommunala fullmäktigeförsamlingar att bereda och avgöra hos dem väckta frågor inom viss föreskriven tid.

Stockholm den 26 januari 1966

Bengt Börjesson
i Falköping

Gideon From